

АПРАБІРАВАНАЯ П'ЕСА

Чаму раптам «Ленінградскі праспект»? Гэтую ж п'есу І. Штога мільёны радыёслухачоў і тэлегледачоў ведаюць, і гэта не наапраўдвала б театр — гэта новае працягванне п'есы. Гэта я і чакала ўбачыць, ідучы на прэм'еру ў Рускае тэатр Імя М. Горькага.

Прэм'ера прайшла зусім прыстойна. Закрылася заслона, і гледачы, ва ўсім разе, добра іх палова (гэта, што здаецца ўпердае) нават усталі і даволі доўга апладвавалі актёраў. Выклікалі і рэжысёра. Ян бачыў, спектакль меў поўны поспех. Паўны... Чаму ж не поўны, не вялікі?

Углядаючы ў твары публікі — на іх не відзець слядоў урушвання. Спакійныя, ветлівыя, добраахвотныя. Вочы не гарыць, не святляцца затаёным агеньчыкам, які б выдаваў унутраную работу думкі ці прыхоўваў буру пацуючы ў душы.

Спектакль не хваляе, не выклікае ні ў радзуду, ў ім усё проста і ясна. Спраўды: дрэнна падводзіць таварышчы, калі ты футболіст міжнароднага класа. Яшчэ горш ашукваць і кідаць ідэяры дзяўчыну, якая цябе кахае. Трэба ўмець раабрацаць у людзях і першага прайздзівацца не выбіраць у настаўніка жыцця — вось чаму пачувае п'еса.

Героі п'есы — мілья сэрцу драматурга. Ён ведае літаральна кожны рух іх душы, любячыца імі і з элегічным замішваннем апавядае аб гэтым. Але ж элегія ішчэ нікога не ўрушала. І спектакль не ўзнімаецца над ёю — п'еса не дае для гэтага крыўды.

У п'есе дзейнічаюць нашы сучаснікі. Сырод іх намала такіх, каго мы з гонарам называем «станючымі героямі нашлага часу». Гэта і патамыны работы Забродзіна, ролю якога з глыбокім адчуваннем прады характары выконвае Р. Качаткоў, і яго жонка — Клаўдзія Пітроўна (М. Кузьменка) — «душа дома», у якой угадваецца колішняя сяброўка тых цудоўных дзячак першых дзён рэвалюцыі, што ўвайшлі назаўсёды ў нашы сэрцы з п'ес М. Святлова і Б. Гарбатава. Толькі нешта не тую п'есу як быццам п'е яна...

Тая «непрыязельная» праўда жыцця, якой верна служыць і аўтар і тэатр (у асобе рэжысёра), паслухліва падсвовае ей сумніцельны перагарту.

Чудны месяц пльыве над рэкою, Все в обаяньи ночной тишины. Ничего мне на свете не надо. Только видеть тебя, милый мой...

І адразу вуха нібы разанула фальшывая нота.

— Ну, чаго вы чапляецеся, — скажучы мне, — зрэшты герой можа спяваць, што яму хочацца. Бываюць выпадкі, калі ад «настырнай» мелодыі не так лёгка адчэпіцца. Асабліва, калі яе табе ўводзяць у вухі штодня, як у гэтым выпадку з Клаўдзіяй Пітроўнай шчасліва суседзі-навабелы, што пачаў зранку да вечара.

Але ж, напэўна, «на ўзлінах» яны маглі б запець «Шумел ка-

пасрэднасцю і шчырасцю менш тэатральна-адчуванай, чым Вяліцкая, але больш вернай браўдэ жыцця Іяй Савінай.

Пакуль што В. Мароз вельмі свавольні ў ролі Барысава. Воікава ён быццам бы і правільна дэманструе той ці іншы стан свайго героя. Але ўнутрана ўсё гэта яшчэ вельмі прыблізна, недакладна. Таму і няма пакуль таго адчування спраўднай свабоды, поўнага фізічнага (мускульнага) і ўнутранага, душынага разнавольня, пры якім толькі і можа «найсці», як кажуць, ролю.

Так, па ўзроўні андэрскага выканання асобных вобразаў і па сваёй рэжысуры спектакль мо быць больш дасканалым.

І ўсё ж не ў гэтым галоўнае прычына нашай незадаволенасці. Уважце сабе на момант, што ўсё, што залепыць ад тэатра, безадкорна ці блізка вас хваляе і па-спраўдному непалоць тыя аналітычныя, што дробнаму жукіку і нягодніку Сямёну Сямёнавічу нібыта паверваць людзі, калі ён пачынае аблаваць тваё сям'ю. Усім паважана за сваю сумленнасць Забродзіна? Наўжо не супярочыць праўдзе жыцця наскрозь фальшывыя сітуацыі, калі Сямён Сямёнавіч, нахабна прапаўчыць «параць паперкі», пагражае Забродзіну ачарніць яго нявестку і малодшага сына, — па сутнасці дробна шантажыруе. І Забродзіна ў бясціслы сарэацыя... Фальшывая сітуацыя міжволі ўносіць фальшывую ноту ў цудоўную п'есу — маналітыны забродзініскі характар, які стварае Р. Качаткоў. І нават вялікі талент актёра не можа ўрушыць нас у гэты момант, не можа прымуціць суперажываць. А далей — болей, як ні старацца А. Валю ў ролі Фелізі выдаць сваё хваляванне за спраўданае перад сустрэчай з жонкай, п'еса, а разам з ёй і спектакль у выніку аднаго недакладнага «ходу» аўтара немінуча набліжаецца да паражэння.

Недарама ж нехта скажаў: «Тэатр робіць п'есу». Іна гэты раз п'еса зрабіла сваё — падвала тэатр.

Вось як іншы раз рызкоўна быў ставіць нават «апрабраваную» п'есу, калі ў ёй не заўважыш фальшывыя ноты.

Што ж, тут нічога не працім. Нічога апрох аднаго. Тэатру трэба мець абсалютны слых! На тое ж ён і тэатр.

Тамара БУШКО.

Пачаліся будні Рэспубліканскай выставы выяўленчага мастацтва. Але атмасфера ўрачыстасці не знікла. У мастацкіх музеі — сапраўднае свята фарбаў і святла...

Ужо на вернісажы дэвалюса бачыць, як сёй-той з мастакоў падразадзі глянуць у кнігу водгукі: не цярпіцца, вядома, дэвадэцца, што скажучы гледачы... Тады ж, на вернісажы, па першаму ўражанню ўзніклі першыя ламаціныя ацэнкі, першыя спробы раабрацаць ва ўражанні ад твораў.

Выстаўка вялікая — ёсць на што паглядзець, аб чым паспрачацца. Ва ўсім, што экспанавана, пасля дэталёвага азнаёмлення дэвадэцца ўважліва раабрацаць і крытыка і самі мастакі.

Цяпер дзень за днём ідуць на выставу тэа, аб якім і для яго расказваюць у сваё творах мастакі.

Графікай цікавіцца не менш, чым жывапісам. Адуваецца, што сёння ва ўспрыманні шырорага гледача эстэп — гэта не апростэ малонкі, а высокае мастацтва.

Што ж ён думае, гледачі...
...Вось трое ля палатна «Янка Кулапа і Кузьма Чорны ў Печышчах у 1942 годзе» Х. Ліўшыца. (Здымак 1). Стаяць доўга, аб нечым размаўляюць. Знаёміцца.

Яна — настаўніца 13 мінскай школы Марыя Эдуардаўна Бароўская. Муж — Міхаіл Іванавіч Бароўскі — супрацоўнік Акадэміі навук БССР. З ім разам сын Саша. На іх думкі, карціна гэтая выдзяляецца на выставі. Пытаецца, што асабліва ўраза.

— Вернасьць дэталей, якія ствараюць дакладную атмасферу часу, глыбіня характэрных персанажаў, — кажа Міхаіл Іванавіч, а Марыя Эдуардаўна дадае: — Карціна ўжо здаецца вядома — і што адлюстравана, і як адлюстравана. Міжволі прыцягвае да сабе...
— Калі мы жылі ў Ленінградзе, — расказвае Міхаіл Іванавіч, — якая перад аздаем у Мінск слухалі «Апэлітант». І вось цяпер, калі ўбачылі карціну Гугеля, дзе паказаны Ільч, уражаны гэтай музай, міжволі падумалася пра тое, што прастор, які жыў у бэтхавенскай музыцы, аўтэру ўдэлосна перадаць...

Цікавіцца, між іншым, якое ў большага музея ў цэлым.

— Цікавы музей. Нагадавае кавалек Эрмітажа, — кажуць Бароўскія.
Ля ілюстрацыі мастака Куліка

— Манументальна, змястоўна, трывала па форме...
Дамітрыю Антонавічу прыячэць маўлю, занадта звыкла па кампазіцыі.

— Але я не кажу пра кампазіцыю, — падкрэслівае Дамітры Антонавіч, — я кажу пра чалавечка. Гэта спраўды лётчык, і сапраўды герой... Я сам быў авіятарам, і я веру, дакладней — бачу, што гэта імяна лётчыка, а не натуршчык у форме лётчыка...

Побач з гэтым меншы па пемерах партрэт даякі Дашук, напісаны мастаком Д. Алеінікам. Пра гэты партрэт і пра волкаўскі Палітыка зазначае:

— Тэка твораў нясуць праўду часу... У іх, бачыць, жыўныя рысы эпохі, у якую яны створаны... Яны робяць чарнавую работу — прыкоўваюць увагу ўсіх да таго імяна, што верта спраўданага мастацтва, — да людзей працы, да савадэкага чалавечка-героя...

— Усё гарно! Усё падобнае! — адказвала на наше пытанне Праксэя Праксэяўна Зялёнская.

Яна прыехала з Данбаса на Новае год у гэці да свайго сына Юрыя Мацвеевіча. З цікавасцю разглядала Праксэяўна твораў, прысвечаныя гэце працы. «Цэ як у нас. І цэ як у нас», — казала яна пра палотны І. Стэсевича «Шэхіды Салігорска» і П. Крохалева «Лён». Дуже зацікавіла яе і палатно Я. Зайцава «Нар-тэпяходчык». «Дружба». На нашым здымку маці з сынам зняты аказав у той момант, калі ён расказваў ёй аб гэтай карціне.

— Я тут першы раз, — казала нам Праксэяўна Праксэяўна, — калі прыеду яшчэ — абавязкова зноў пабываю ў вашым музеі.

Ідуць і ідуць гледачы. Вось дзвючына задумалася перад «Апэлітант». Гэта заглядчыца бібліятэкі Палаца прэфэсэаў Алена Серафімаўна Шэрыка (здымак 4).

— Хвалюе, — кажа яна пра карціну, — люблю твора, калі якіх задумаешся... Вось і «Уцёкі з нявольнага мастака Ф. Бароўскага» — такі твор...

Глядач цікавіцца выстаўкай. Глядач хваляецца на выставі. І гэта — першы добры вынік.
Ул. БРЫГ.

Іван БУРСАЎ

У БЕЛАВЕЖСКОЙ ПУШЧЫ

Мы ідзем, печы блэк адводзім плячом, І скакае па тварах злівае сонца.	І на ўзгорку чырвоным заб'ецца турпан, Напатканы стравой гартаванай ятвая.	Яшчэ змалку мяне прыручалі дарогі, Далі сinya марай дзіцячай былі...	Калі дзесяць пароходзік змагавецца з морам, І заве на падмогу марзянкі піск.
Дождж хваляе не ўрынешся плашчом — Марасіць аднастайна	Ды навокал — свая, як мох, цішыня. Разлятаецца лета птушынай чародкай...	Захлынуліся хваляя ангарскай парогі І глядзяць, як над імі плывуць караблі.	Над тайгою мантанікі адважныя павіс. Калі хтосьці пайшоў на віраж у паднібесці,
Пад ухілам — зварыныя сцэжкі ўразбег, Своём шрам ад зубрынага рога на дрэве.	Слепіць вочы свайя сінявою чароўнай. Дык бывай, першабыты, У свой век мы вяртаемся — крок за крокам...	Рэжа атамаход артычны лёд... Як жа так — без мяне будзе штоscopy адкрыта!	Калі некаму далі галактык відны... Дык спяваць же яно, колы, знівамыя песні!
А ў лісічным росе, дзе вечны снег, Прытаіцца трынаццаты век І дрэмле.	І прыручаны зубр глядзіць нам услед Сваім круглым, чырвоным ад захаву, вокам.	Як жа будз без мяне каб пайшлі ў паход! Як жа будз туліцца я да гаршэра, Усміхацца салодкім мроям	Калі некаму урылася футрай мядзведжай Ды і спіць сабе, соня, у суседнім купе, Аўтарызаваны пераклад з руускай мовы.

Іван Навуменка

САЛДАТЪ ВЯРНУЛІСЯ

АПАВЯДААННЕ

Гарбач прыехаў у горад, на сваю першую заочную сесію, муры і злосны. Тое, як аблышлася з ім Клара, было падобна на здраду.

Ад вакзала да пачарнелых, са слядамі пажару і вялікага разбурэння, каробак універсітэцкага гарадка дзве сотні метраў. Дарога пралягае праз прастастанцыяны базар, такі ж шумны, гаманлівы, як і тады, з той, калі Гарбач прыеджаў наступача ва ўніверсітэт. Гандлююць, чым хочаць. Міліцыя сочыць толькі за тым, каб не біліся.

Прыпадоучы на прастреленую нагу, Гарбач валок цяжкі чамадан, які змяшчаў у саім ёмістым чэраве ўсё, без чаго не можа абіснацца заочнік у гэтыя сорак дзён экзамэнацыйнага сесіі: кнігі, паперы, баяліны, не дужа зайздросны харчовы прыпас і нават маленькую — пад адно толькі вуха — падшучку, туга набітую пакулом. Брацішка з прапавіцельнымі вочкамі ў шыялі ўвакідваў падумаў нічога.

— Браток! — тэаўнуў ён Гарбача за рукаў гімнасцёркі. — Дзе ты бачыўся? Ты выпад-на не быў на Першым Прыбалтыйскім?

Гарбач нахіліўся да самага валасатага вуха і шпашуў тако, ад чаго брацішка ашчэрму вострыя, рэдкія зубкі.

— Свой у дошкі. Хочаш без маскарэду. Арэхавае масла, выгараты «Кэмел», па-нашаму вярблюд. Наасюм ад Юры, новы, няношаны. Сала часам не вьезе?

— Вязу.

— З барыгамі не вяжыся. Я ўсё-тэі франтавы кораш. Гэтага не трэба? Рэдка дзе знойдзеш, Голенькія, ва ўсіх ажурох...

Ён захікнуў і тынуў пад нос, разгарнуўшы веерам, набор царнаграфічных карткаў. Гарбач, што было сілы, пляснуў па нямытай буррай далоні, і брацішка, з лютымі пагарэмамі і лаянкай, уклёнуўшы і азірнуўшыся па баках, пацаў тарпока збіраць рассыпанае па бруку дафіцтынае дабро.

Дзень пачаўся брыдка. Як бы там ні было, а біцца не варта. Зноў ён сарваўся. Першы раз — тыдні два назад, у вёсцы, калі на паркалёвай парванай сарочцы кавалёвага сына ўбачыў прышпілены бацькавы медалі. Аднаго, азылы ад недадання кавалёва Цімоха, франтавік з першага месяца, аддаў іх сыну на цацкі...

Быў летні вечар, разбураны каменны горад глядзёў цёмнымі правамі пад'ездаў, рэдкае, са светлым вокам агню чалавеча жытло вынікала ў самых нечаканых місцінах: глядзёўлася наверх сарочнай каробкі, адзінока кропнай блішчэла на пустыры, але часцей за ўсё

праглядвала пад самымі нагамі, з падвалных сутарэнняў. Леша адчуваў сабе горад драўляны, што распыліў вуліцамі і правулкамі ўзбоя галоўнай магістралі. Там жыў, амаль непарыўны ланцуг агнёў, афарбаваных колерамі давенных абажураў, зараснікі бозу за шыбыннікамі і шматлікімі тлум перанасецянасіці. Горад жыў. Вячэрня вуліцы людныя, чэргі ля дапачыных будак, дзе пампушч п'іва і па камерыйнай цане прадаюць тапірасы. Звінчы гулі трамвая, і ўсе лаўні ў сверах заняты параканамі.

Павандраваўшы на гораду, Гарбач вярнуўся ў інтэрнат. Тут быў некаль вучэбны корпус — шырокая гуліна калідоры, вялізныя, забітыя фанерай ваконы. У змрочным, з адной электрычнай лампачкай, вестыбулі тануюць пад акардэон студэнткі, стаячыяра з заочнікамі. Стаячыяраці павіны былі раз'ехацца, але нешта атрымава іх у горадзе ці яны адрабляюць абавязковыя месяці на рабозры руйні, ці запаніліся з экзамэнамі. Гарбач ганцаваць не мог і не ўмеў, ён стаў на лэсыя і, прыкнінуўшыся да параніч, глядзёў уніз. Іпраў дэмаблзаваны афіцэр з трыма ордэнамі на левым бачку распісленага кіцеля. Па вышчарбелым паршце шорталі кіраванья боты і давенныя нірце тудлі-подачкі, дзвючыты квалі белыя рукі на плечы хлопцаў, абіягнутыя гімнасцёркамі, і ўважодзілі ў круг. Плыла сумнаватая музыка, і па чэраў сцяне скакалі цені.

Да першага экзамэна было беганне на лекцыі ва ўцалую школу, дзе росляя заочнікі сядзелі на нізенькіх, рыпучых партах перша-класнікаў і таропка запісвалі гэтыя выкладчыкаў. Выкладчыкі, які ў ўяўляў Гарбач, ледзь не ўсе былі дзіванамі, заклаўшы рукі за спіну, яны расхаджалі па аўдыторыі і з выгладна першаадкрывальніку кідалі ў залу бясспрэчныя ісціны сваіх навук. Асабліва запомніўся нізенькі, шучулы Вігдароўскі, які чытаў літаратуру старажытнай Грэцыі. Малады ішчэ, ён адпусціў вусы, на вузкіх плячах насу шырачэзны, замагнага паходжанья пняжак, жоў-

тыя крэгі з гетрамі і меў на дзівя зычны, артыстычна пастаўлены голас. «По дрезной Элладе бродили аэды...» Ён гаварыў так, што сумнаватца нельга было. Трэба было настроіцца на адзіную хвалю і верыць, што сказанае ім складала аснову жыцця.

Гарбач акуртна вёў канспекты. Яму падабалася, што ва ўсёх выкладчыкаў, якія чыталі ім, заочнікамі, было цвёрдае перанананне ў тым, што ведаць іх прадмет абавязкова, што іначэй нельга, бо без гэтага не пражывеш на свеце.

У вялізным, круглым павільёне гарадской сталовай, які нечым нагадаў залу пасяджэнняў рыхтага, на абед заочнікамі давалі талерку чырвонага, які кроў, баршчу, запраўленага аленякімі, і дзве лыжкі кашы. За відзёл і лыжку трэба было пакінуць у залог дакумент. Выкладчыкі харчаваліся тут жа, і Гарбач бачыў, як паважаныя, страшныя крывілівы на лэчыных дацэнт Буран хаваў у кішэнь пасля абеду ўпажэдзёную пайку хлеба. Студэнты прапаноўвалі яму кавалек паперы, каб загарнуць хлеб, але ён, збравіўшы велічны жэст рукоў, нязмянена адмаўляўся.

Вечарам студэнты бралі ў бібліятэцы па кнізе. Буран набіраў іх пэўны стос, ледзь панесці, але назаўтра прыходзіў на новую партыю. Ён вёў некалькі прадметаў адрозу. Фанэтыны Вігдароўскі жыў у Ітэраіне, у закурванай біяшанцы з-пад кансерваў варыў на вачэру аўсянку, старана адмервачыты лыжка крупы. Ва ўсім гэтым было штоscopy да болю ў сэрцы харошае...

Студэнткі стаячыяра жылі побач, за фанернай перагародкай, якая нядава падзіллала колішнюю фізкультуру залу. Месяца халапа і там, і тут — чалавек на пільсцёвцы на пакой. Пад поўнач, пасля лекцыі, пасля настрынага сядзення ці ляжання з кнігай «Вядо-пай» — выплывалася вядры па тры кіпачку, а далей, у залежнасці ад настрою — танцы ў вестыбулі ці спевы.

Калі спявалі студэнткі, мужчынская пала-

віна слухала і маўчала. Было штоscopy большае, чым звычайнае песня, у зладжаным хоры чыстых дзвючыных галасоў і ў той наспраўджанай ішчыні, якой адлазана на спевы раптам анімелы табар заочнікаў. Прыгожым, грудным кантралята заўсёды пачынала адна і тая ж спявачка:

Давно ты не видел подружку,
Дорогу и родимый местам,
Налей же в железную кружку
Свои боевые сто грамм...

А яшчэ прав хвіліну шматгалосы звонкі харал да самай столі напаяўна вялізную фізкультуру залу:

Гитару возьми, струну подтяни,
Солдатскую песню запой.
О времени том, товарищ, споём —
Солдаты вернулись домой...

Заочнікі ўпонак ляжалі на паласатах матрацах, адклаўшы кнігі ўбок, і твары іх былі сур'ёзна задуменныя.

Песня студэнтка амаль заўсёды прыводзіла ў пайкой каманданта — вусатага рухавата ўкраінца, які ставіўся да заочнікаў з несхаванай павагай. Амаль усе, хто атрымаваў у яго калдэры матраца і коўдур, наслі на грудзях ладанчкі ордэнаў і медалляў, і пажылы, камандант, які сам на вайне не быў, лічыў заочнікаў ветэранамі.

— Сумуюць, — падкрэчваючы сівы вус, задуляў камандант. — Дзвючатам замуж трэба. А вы з гэтымі кніжнікамі. Можа ж, ішчэ не ўсе жанатыя!...

Студэнткі-стаячыяраці былі для Гарбача тым прывабным, незнаёмым племенем, якое выклікала да сабе вострую цікавасць. Усе яны са старэйшых курсав, яны былі ўжо студэнтамі і ў той ружовай, бяхмарнай час, калі ён толькі хадзіў з кніжнікамі ў дзесяцігодку, марыў пра іштэтыт. Вялія і ў іх адабрала чатыры ці пяць гадоў. Дзе был яны гэты час? Што сталася з іх марамі і з хлопцамі, якіх яны хакалі?..

БЕРАГЧЫ ПМНІКІ КУЛЬТУРЫ

У канцы мінулага года ў Будапешце адбылася IV Міжнародная нарада па славянскай археалогіі, на якой абмяркоўваліся пытанні старажытнай гісторыі славян, шляхі засялення славянамі ў VI—VIII стагоддзях на нашай зямлі Балканскага паўвострава і, у прыватнасці, басейна Дуная.

На нарадзе было прынята каля дзевяці дэкларацый па розных тэмах. Кіраўнік нашай дэлегацыі доктар гістарычных навук В. Даўжанок расказаў пра поспехі савецкай археалагічнай і этнаграфічнай гісторыі старажытнай гісторыі славян.

Нарада яшчэ раз пераканала, што барацьба з буржуазнай псеўдагісторыяй і фальсіфікатамі старажытнай гісторыі славян з'яўляецца такой жа актуальнай, як і ў нашых сучаснай гістарычнай і археалагічнай гістарычнай навуцы.

Але ў некаторых месцах археалагічныя помнікі не ахоўваюцца, не ўзяты на ўлік, а іншыя нават ляжыць казавыя за іх ахову. На тэрыторыі многіх гарадскоў і пасёлкаў, у тым ліку ў БССР, з'яўляюцца выключна важнымі крыніцамі ў барацьбе з нашымі ідэяльнымі праціўнікамі, і не вытрымліваюць крытыкі і пераацэнкі аб «дзікасці» славян, аб іх нізкай культуры ў старажытнасці. Археалагічныя крыніцы аб славянах—гэта канкрэтыя матэрыялы раскопак, якія цяжка замацаваць або ігнараваць.

Багаты дэталёва аб рэчывых крыніцах усіх народаў, якія засялялі Венгрыю, пачынаючы са старажытнакаменнага веку да сярэднявечжа захоўваюцца ў Нацыянальным музеі ў Будапешце і ў іншых музеях Венгерскай Народнай Рэспублікі. Многія музеі з'яўляюцца буйнымі самастойнымі цэнтрамі навукова-даследчай працы. У гэтым мы пераканаліся, калі наведвалі некаторыя з іх у Будапешце і ў гарадах Сякешфехэвары, Вестрэмэ, Тыхане, Кестэзе, Вышградзе, Эстэргоме і інш. У краіне ёсць вялікая колькасць гісторыка-археалагічных і архітэктурных запісаў.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

веднікаў. Толькі ў Будапешце ёсць больш дзесяткаў такіх запаведнікаў-музэяў. Аліні з іх—старажытны рымскі горад Аквікума I—V стст. н.э. Гэта буйнейшы рымскі горад у Памоніі, на паўночна-ўсходнім паўвостраве так званай «варварскага свету». Ускрытыя рэшткі вуліц, будынкаў, грамадскіх будынкаў надзейна захаваныя. Тут можна наглядна ўбачыць пашырэнне горада, будынкаў звычайна пашырэння горада, будынкаў звычайна пашырэння горада.

У Беларусі таксама ёсць шмат помнікаў нацыянальнай культуры. За гады Савенкай улады ўзяты на ўлік і бераліва захоўваюцца многія гісторыка-археалагічныя і архітэктурныя помнікі.

Але ў некаторых месцах археалагічныя помнікі не ахоўваюцца, не ўзяты на ўлік, а іншыя нават ляжыць казавыя за іх ахову. На тэрыторыі многіх гарадскоў і пасёлкаў, у тым ліку ў БССР, з'яўляюцца выключна важнымі крыніцамі ў барацьбе з нашымі ідэяльнымі праціўнікамі, і не вытрымліваюць крытыкі і пераацэнкі аб «дзікасці» славян, аб іх нізкай культуры ў старажытнасці.

Багаты дэталёва аб рэчывых крыніцах усіх народаў, якія засялялі Венгрыю, пачынаючы са старажытнакаменнага веку да сярэднявечжа захоўваюцца ў Нацыянальным музеі ў Будапешце і ў іншых музеях Венгерскай Народнай Рэспублікі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

шчыня ў г. Віцебску, а таксама рэшткі трох такіх помнікаў XII стагоддзя ў г. Полацку і Вялікіх Доўгіх час не вырасла пытанне аб захаванні ў горадзе Пінску гісторыка-археалагічнага запаведніка, дзе захавалася частка горада X—XIV стагоддзя. Апошняе, як устаноўлена археолагі, мае выключна цікавыя для вывучэння гісторыі і культуры старажытнага горада на тэрыторыі Беларусі. Як ні дзіўна, у пытанні арганізацыі гэтага запаведніка негатыўна пазітыўна займаюцца кіраўнікі Пінскага гаравета. Міністэрства культуры БССР і Дзяржбуд БССР яшчэ не сказалі па гэтым пытанню свайго слова.

Унікальна неабходнасць ва ўсіх старажытных гарадах, такіх, як Полацк, Мінск, Віцебск, Тураў, Ваўкавыск, Слонім, і інш. не рабіць ніякіх земляных работ у раннефэадальна дзяржаўных-крамлях без папярэдняга даследавання і раскопак участка, які плануецца пад тую ці іншую забудову.

Абавязак грамадскасці нашай рэспублікі бераліва ахоўваць помнікі культуры нашага народа і выкарыстоўваць культурную спадчыну мінулага для выхавання новага чалавека—будуўніка камунізму.

Л. ПОВАЛЬ, кандидат гістарычных навук.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі. У краіне яшчэ не створана спецыяльнага ўстанова па ахоўцы і рэстаўрацыі помнікаў культуры і гісторыі.

МЫ СТАЯЛІ ля расчыненага акна, любуючыся ачырым Камсамольскам. Горад з'яўляўся бліжэйшым агнімі. Падступалі да Амура, які адбіваўся ў яго спакойнай глыбі.

— А вельце, — сказаў мне дырэктар гарадскога музея Васіль Ткачоў, — у нашым горадзе жыве чалавек, якога доўгі час лічылі загінуўшым.

— Памятаеце старонкі з другой кнігі «Ціхага Дона», дзе апісваецца сцяна расстрэлу чырвоных казакоў атрада Падцёлкава? Есць там такія радкі: «Яшчэ нехта трэці захапіў памерці неапазнаваным, моўчы пераступіўшы праз парог...» Дык вось гэты трэці жыве тут. Прозвішча яго —

Жураўлёў. Ён працаваў у нашым рачным порце, а цяпер — на пенсіі. Просты і на дзіва шчыры чалавек. Можна зойдзем да яго ў госці? — нечакана прапанаваў Ткачоў. — Гэта зусім блізка.

Я хвотна загаліўся. Мы накіраваліся ў цэнтр горада, на Чырванаволочку, 18, дзе жыве былы чырвоны ланскі казак, які «ўвакрасе з мёртвах».

Па дарозе Ткачоў расказаў мне, як удалося ўстанавіць, што «расстрэліны» белаказыя Жураўлёў жыў. Паў годаў назад у хутар Панамароў Растойскай воласці з'ехаўся ветэран Грамадзянскай вайны. Яны сабраліся на мітынг і брацкай магілы расстрэліных байцоў атрада Падцёлкава. І тады старая казачка Фяўронія Кадкава нечакана сказала:

— Не аплаквайце ўсіх... Аліні з іх жылі... Завуў яго Жураўлёў Рыгор Кандраціч. А вось дзе ён цяпер — не ведаю...

Супрацоўнікі Новагарскага музея гісторыі ланскага казачка неадкладна пачалі пошукі. Жураўлёў аказаўся на Далёкім Усходзе. Таварышы па зброі завязалі з ім аўтаграфічны перапіс...

І вось ён сядзіць перада мной і непаўнагодна рад пытанні, якія могуць узнікнуць і ў сучаснай Польшчы, захаваў для нас усё сваё значэнне. Спектакль рэжысера Анджэя Віткоўскага тэра аднесці да ліку цікавейшых з'яў апошняга фестываля, таксама як і інсцэніроўку «Калегі» Аксэнава, якую прывёз на фестываль Шчэцінскі тэатр на чале са сваім дырэктарам Янам Маўшацікам.

Тэра скажаць, што гэта быў адзін паказ, які расказаў польскім глядачам пра сённяшні дзень савецкага чалавека, а перш за ўсё — сучасную савецкую моладзь. Сілезскім глядачам блізка і зразумела праблематыка габаратаў-казакоў «Законам далёкай Поўначы» і сімвалічнасць «Олага караля» Шварца. Менш даходліва аказалася для польскага глядача ланскаўска «Мяццеліца». Але і тут, бадай, віна каледзецца перш за ўсё на тэатр, які не здолеў асабіста гэтую дзікую п'есу Спадаўскага глядачам спектакль Кашанскага тэатра «Кію» ў пастановцы Леха Камарскага.

Фестываль атрымаў шырокі водгук у польскім тэатральным асяродкі і ўважлівае асяродкі на старонках польскага друку. Пры гэтым аднагалосна падкрэслівалася значэнне польскага тэатра. Зварталася ўагата тэатраў на лепшы тэатр савецкай драматургіі — як ніхтоўш галоў, так і самых апошніх. Тэатральная крытыка напаміла тэатрам аб магчымасці паставіць на іх сцэнах: «Дні Турбіных» Булгакава, «Закат» Бабеля, «Штраф» Эрдмана, які і п'есы Юрыя Олешы, якія да гэтага часу не шлі на польскай сцэне, а таксама творы Розова, Валодзіна і іншых сучасных, пісьменнікаў, драмы і камедыі якіх адлюстроўваюць сённяшні дзень Савецкай краіны.

У дні фестываля ў Катавіцах адбылася выязная сесія Клуба тэатральнай крытыкі (з Варшавы). На ей прысутнічалі буйнейшыя тэатральныя крытыкі з усёй Польшчы, па заўваж. 17.45 — «Навіны з бланкітнага з'яўлення», 18.30 — «Прыяцельныя размовы», 19.00 — «Штрафны ўдар», Мастацкі фільм, 20.30 — тэлевізійны клуб «Навіны з бланкітнага з'яўлення», 21.00 — тэлевізійныя навіны (М), 22.00 — «На аленчык» (Пастро на нагагоніні) (М), 23.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 24.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 25.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 26.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 27.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 28.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 29.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 30.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 31.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 32.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 33.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 34.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 35.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 36.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 37.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 38.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 39.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 40.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 41.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 42.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 43.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 44.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 45.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 46.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 47.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 48.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 49.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 50.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 51.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 52.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 53.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 54.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 55.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 56.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 57.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 58.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 59.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 60.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 61.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 62.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 63.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 64.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 65.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 66.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 67.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 68.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 69.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 70.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 71.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 72.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 73.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 74.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 75.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 76.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 77.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 78.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 79.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 80.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 81.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 82.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 83.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 84.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 85.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 86.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 87.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 88.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 89.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 90.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 91.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 92.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 93.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 94.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 95.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 96.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 97.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 98.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 99.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 100.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 101.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 102.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 103.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 104.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 105.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 106.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 107.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 108.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 109.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 110.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 111.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 112.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 113.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 114.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 115.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 116.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 117.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 118.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 119.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 120.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 121.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 122.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 123.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 124.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 125.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 126.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 127.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 128.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 129.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 130.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 131.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 132.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 133.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 134.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 135.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 136.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 137.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 138.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 139.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 140.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 141.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 142.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 143.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 144.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 145.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 146.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 147.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 148.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 149.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 150.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 151.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 152.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 153.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 154.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 155.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 156.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 157.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 158.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 159.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 160.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 161.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 162.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 163.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 164.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 165.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 166.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 167.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 168.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 169.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 170.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 171.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 172.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 173.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 174.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 175.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 176.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 177.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 178.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 179.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 180.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 181.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 182.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 183.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 184.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 185.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 186.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 187.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 188.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 189.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 190.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 191.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 192.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 193.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 194.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 195.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 196.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 197.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 198.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 199.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 200.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 201.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 202.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 203.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 204.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 205.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 206.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 207.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 208.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 209.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 210.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 211.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 212.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 213.00 — «Сярод інавацыйных тэатраў» (М), 214.00 — «Сярод інавацый